

Eva Sklyarová v neoklasickom baletе Anna Karenina.

Eva Sklyarová s manželom Maksymom Sklyarom v Luskáčikovi.

Eva Sklyarová nasledovníckam: Dôležitá je pokora, disciplína a láska

POSLEDNÚ SEZÓNU PRIMABALERÍNY OZDOBÍ GALAKONCERT SO SVETOVÝMI HVIEZDAMI

Sólistka baletu Štátneho divadla Košice Eva Sklyarová patrí medzi najvýraznejšie baletné osobnosti na Slovensku. Za postavu Anny Kareniny bola ako jediná baletka v histórii nominovaná na divadelné DOSKY v kategórii najlepšie ženský herecký výkon. Prebiehajúca sezóna je jej poslednou pred odchodom do baletného dôchodku. V utorok 29. januára sa s ňou na benefičnom koncerte Balet Gala budú v Historickej budove ŠD Košice lúčiť nielen kolegovia z košického súboru, ale aj viaceré hviezdy svetového baletu.

Byť baletkou býva častým dievčenským snom. Bol to tak aj v prípade Evy Sklyarovej?

– Nebolo to úplne od začiatku, ale stále som inklinovala k umeniu. Začínala som hrať na klavír, potom sa k tomu pridala tanec a až vtedy sa asi zrodila láska k baletu.

V detstve ste paralelne na ZUŠ chodili na klavír aj do tanečného odboru. Tanec dostal napokon pri prijímačkách na konzervatórium prednosť. Čo rozhodlo?

– Nikdy som si nevedela predstaviť, že by bol raz balet aj mojím živobytím. Necítila som sa na to dosť dobrá. Rozhodlo v podstate povzbudenie mojej učiteľky tanca na základnej umeleckej škole, ktorá mi povedala, že by som možno mala šancu na prijímačkách na štúdium tanca na konzervatóriu.

Kto najviac ovplyvnil vašu kariéru? Boli to profesori, profesor-

ky či choreografi, s ktorými ste spolupracovali a nebolo ich málo?

– Tých ľudí bolo naozaj veľa. Na začiatku to určite boli moje profesorky na bratislavskom konzervatóriu Gabriela Béderová a Irina Čierniková, neskôr v divadle Igor Holováč, ktorý mi robil choreografiu na prvú tanečnú súťaž a už počas školy mi dal možnosť účinkovať v jeho predstaveniach v Slovenskom národnom divadle.

Konzervatórium ste napokon skončili v Bratislave a tam ste získali aj svoje prvé angažmány v Slovenskom národnom divadle. Pamätáte si ešte na svoje prvé predstavenie a prvú veľkú postavu?

– Prvé bolo Labutie jazero, kde sme už počas školy účinkovali v druhom dejstve v baletnom zbere.

Pôsobíte ste aj v Izraeli. Bola to zrejme zaujímavá skúsenosť. Je tam iné ponímanie baletu ako v Európe?

– Ponímanie baletu je možno aj rovnaké, ale v každom divadle alebo súbore je to o inom zánri, o inom štýle. V Izraeli som sa mala možnosť stretnúť s Balančinovou technikou, čo je veľmi ťažká neoklasická technika.

Mnoho špičkových slovenských baletných umelcov mieri za kariérou do zahraničia. Vy ste po návrate z Izraela dali prednosť Košiciam. Nelákali vás svet, alebo vás toťahalo domov na východ?

– O tom, že som prišla do Košíc rozhodol predovšetkým Ondrej Šoth. Mala som možnosť s ním spolupracovať v Bratislave v predstavení Carmina Burana a Requiem,

čo bola moja prvá veľká sólistická úloha. A jeho tvorba a to, že v Košiciach začal budovať v podstate nový baletný súbor napokon boli dôvodom môjho príchodu do Košíc.

V košickom divadle pôsobíte už dve desaťročia. Máte spočítané, v kolkých predstaveniach ste účinkovali?

– Tak toto spočítané naozaj nemám, ale bolo ich veľmi veľa.

Získali ste množstvo ocenení, medzi ktorými je výnimočná najmä vaša nominácia na divadelné DOSKY za najlepšie herecký výkon v postave Anny Kareniny. Ste stále jedinou baletkou, ktorá prenikla medzi herečky. Je postava Anny Kareniny pomyselným vrcholom vašej kariéry, alebo sú aj výnimočnejšie?

– Určite túto postavu vnímam ako akýsi vrchol kariéry. Ale v pamäti mi utkveli všetky postavy, ktoré som tancovala. Či už to bola Giselle, Ofélia, Tristan a Izolda a všetky ďalšie. Každá z nich mi niečo dala a každá zanechala v mojom živote stopu.

Balet je ťažká drina. Nekonečné hodiny tréningov si mnoho ľudí nedokáže predstaviť. Kedy vám bolo najťažšie? Pri zranení, ktoré dokonca ohrozovalo pokračovanie vašej kariéry?

– Každé obdobie prináša ťažké chvíle, vždy v niečom inom. Ťažký bol návrat po zranení a po operácii, ťažké boli návraty po materskej dovolenke, keď človek musí znovu zobúdzťať telo, zobúdzťať svaly a znovu sa dostať do formy.

V niektorých inscenáciách sa už objavila aj vaša dcéra. Zdedili

dcéry tanečné gény po rodičoch? Nebudete ich odrádzať, keď sa rozhodnú vydať vo vašich šlapajach?

– Určite zdedili, najmä staršia. Mladšia až tak neinklinuje k umeniu. Mám pocit, že staršia zdedila úplne všetko dobré z nás. Venuje sa baletu, ale nechce to robiť profesionálne v živote. Chce robiť niečo iné a ja ich podporujem v tom, čo chcú ony samy.

Na benefičný baletný gala-koncert sa s vami prídu rozlúčiť hviezdy svetového baletu. S niektorými vás viažu spomienky na školské časy, s inými pracovné skúsenosti. Kedy sa zrodilo rozhodnutie rozlúčiť sa a je konečné?

– Chcela som sa rozlúčiť tak, ako býva zvykom, posledným predstavením na konci sezóny. V baletu sa rozhodli urobiť mi gala-koncert, čo si veľmi vážim a nečakala som to. Nebude to síce na konci sezóny, ale áno, som rozhodnutá. Dokončím túto sezónu a odídem do baletného dôchodku.

Predpokladám, že pri tanci zotrváte. Už teraz vyučujete na konzervatóriu. Rodí sa medzi vašimi žiačkami nová baletná hviezda?

– Keď budú chcieť, tak určite áno. Všetko závisí od nich, ale mám medzi žiačkami naozaj talentované dievčatá.

Čo by Eva Sklyarová odkázala svojim nasledovníkom alebo tým dievčatkám, ktoré snívajú o kariére baletky?

– Veľmi dôležitá je pokora, otvorenosť, disciplína a láska.

SVJATOSLAV DOHOVIČ
FOTO: JOSEPH MARČINSKY

FAKTY

Eva Sklyarová, rodená Jenčková

■ Rodáčka z Michaloviec sa tancu začala venovať na ZUŠ v Humennom.

■ V štúdiu pokračovala na Konzervatóriu Košice v triede Frederiky Kováčovej, odkiaľ v roku 1993 prestúpila na Tanečné konzervatórium Evy Jaczovej v Bratislave, kde boli jej profesorkami Gabriela Béderová a Irina Čierniková,

■ Po skončení školy pôsobila dve sezóny v Slovenskom národnom divadle v Bratislave v pozícii demi sólistky, jednú sezónu strávila v súbore Israel Ballet a od roku 2001 je

sólistkou a primabalerínou baletu Štátneho divadla Košice.

■ V repertoári má množstvo postáv v klasických baletoch, ale aj v tanečných predstaveniach súčasných choreografův, za ktoré získala niekoľkokrát Cenu literárneho fondu.

■ Je stále jedinou baletkou v histórii nominovanou na divadelné DOSKY v kategórii Najlepšie ženský herecký výkon za postavu Anny Kareniny v rovnomenom neoklasickom baletе Kirilla Simonova.

■ S manželom, sólistom košického baletu Maksymom Sklyarom má dve dcéry.

Eva Sklyarová s Andriiom Sukhanovom v baletе Giselle.

ROZLÚČKA PLNÁ HVIEZD

■ Jedinečný hviezdny baletný večer a výnimočný zážitok sľubuje v utorok 29. januára rozlúčkové benefičné predstavenie Balet Gala venované Eve Sklyarovej. Na javisku Historickej budovy ŠD Košice sa predstavia v známych baletných kreáciách viaceré

hviezdy svetového baletu – tanečník storočia Vladimir Malakhov, prví sólisti Wiener Staatsballet Roman Lazik a Nina Poláková, prvý sólista Staatsballet Berlin Dinu Tamazlacaru – spolu so sólistami a zborom košického baletu.

V programe výnimočného večera uvidia diváci fragmenty z najznámejších svetových baletov Labutie jazero Petra Iljiča Čajkovského či Don Quijote Ludwiga Minkusa, ale aj jedinečné sólové vystúpenia nielen hostiteľky Evy Sklyarovej,

ale aj hostí večera. Chýbať nebudú ani ukážky z inscenácií Ondreja Šotha hraných v Štátnom divadle Košice s jedinečným obsadením, keď sa po boku Evy Sklyarovej predstavia napríklad Vladimir Malakhov či Roman Lazik.